

no és un vellut blau (tan buit com...)? En el passat hi ha monstres que es movien fotograma a fotograma (malgrat el Museu de la Ciència de Londres)? El present és allò que va preveure un personatge de pantalons amples i bombí (però hem de consumir)? En el futur existirà la caça de l'androide per un Blade Runner amb cova de Harrison Ford (el progrés és això)? Torna-la a tocar, Sam, és tan sols una frase (molt simple)?

El que ve a continuació és, només, una parcial i personal aproximació artística. No és una exposició sistemàtica i rigorosa ni tampoc acadèmica. Pot servir, això sí, per encetar una amable conversa, plena d'imatges.

Dues formes d'expressió artística d'antiguitat tan poc coincident -el cinema amb no gaire més d'un segle; la literatura perdent-se en el temps-, comparteixen elements i s'arriben a confondre intentant, sempre, d'imitar la vida. Vida de novel·la, es deia abans; vida de pel·lícula, es diu ara.

Són tantes les relacions entre cinema i literatura que, potser, l'única veritat sigui que són tantes com les relacions entre literatura i cinema. Tanmateix, s'ha parlat molt de la influència exercida pel cine sobre la novel·la i no tant -potser perquè sembla massa evident- de la novel·la sobre el cine. Tots dos són mitjans d'expressió estètica, cadascun amb la seva pròpia tècnica i, si es volen veure transposicions de l'un a l'altre partint de l'exposició d'històries fingides, es podria afirmar que des dels inicis de la cinematografia, les creacions d'aquesta han estat directament inspirades en la tradició del relat escrit. No s'ha d'ignorar que alguns escriptors, fascinats per la tècnica cinematogràfica (pel llenguatge), van adoptar certs recursos i certes formes apresos